

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 110:

Forslag til folketingsbeslutning om en handlingsplan for bekæmpelse af undslupne mink i naturen.

Af Mette Gjerskov (S) m.fl.
(Fremsat 13/3 2007. Første behandling 17/4 2007. Betænkning 23/5 2007).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 53 (S, RV, SF og EL) stemte for, 62 (V, DF, KF og Leif Mikkelsen (UFG)) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 81:

Forslag til folketingsbeslutning om midlertidig opholdstilladelse til afviste asylansøgere fra lande under fredsopbygning, indtil tvungen hjemsendelse er mulig.

Af Simon Emil Ammitzbøll (RV), Steen Gade (SF) og Jørgen Arbo-Bæhr (EL) m.fl.
(Fremsat 1/2 2007. Første behandling 2/3 2007. Betænkning 10/5 2007).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Dette forslag handler om de afviste asylansøgere, som vi har haft så lang og grundig en debat om igennem hele foråret. Vi har jo fået afvist det her forslag af et flertal i Folketinget, da vi havde det til første behandling, og derfor har vi ventet i spænding på, hvad det var, flertallet her i Folketinget ville komme frem til om de afviste iraki-

ske asylansøgere og de øvrige afviste asylansøgere.

Resultatet blev desværre stort set ingenting. Man er kommet frem til den mest minimale løsning, man overhovedet kunne forestille sig, og det synes vi fra forslagsstillernes side ganske enkelt ikke at vi kan være bekendt.

Det er sådan, at der er flere af de høringspartier, der jo er på området, som har været ude og anbefale, at vi netop giver en midlertidig opholdstilladelse. Vi taler om folk, der har boet i danske asylcentre 3, 5, 8 og endnu flere år. Er der overhovedet ingen grænser for, hvor lang tid man kan sætte et liv på standby, hvor lang tid man vil tillade, at mennesker skal bo i et asylcenter?

Jeg havde ellers forstået, at der var bevægelse især inden for de to regeringspartier på netop det her område. Det har vi desværre ikke set meget til, og det er derfor, vi håber, at vi nu kan rejse debatten igen, så vi kan høre, hvad der egentlig ligger bag alle de ord, som kom i løbet af foråret fra statsministeren og fra flere af både Venstres og Det Konservative Folkepartis folketingsmedlemmer.

Det her forslag handler om udlændinge, der har været med til at oplyse deres egen sag, som har været med til at klargøre deres egen sag, og som har fået en afvisning på asyl, men som ikke har mulighed for at vende tilbage, enten fordi forholdene i hjemlandet ikke tillader det, eller fordi der ikke er nogen aftale om hjemsendelse, og fordi FN's Flygtningehøjkommissariat, UNHCR, siger, at det ikke er en god idé at vende tilbage.

For de afviste irakiske asylansøgere fra Syd- og Mellemirak gælder det, at FN siger, at selv folk, der ikke er asylberettigede på nuværende tidspunkt, med stor sandsynlighed risikerer at blive asylberettigede, hvis de vender tilbage til Syd- og Mellemirak.

Kl. 13.10

I forbindelse med et andet lovforslag, som er på samme område, er der kommet et hørings svar fra Røde Kors, der siger, at det rigtige at gøre i denne sag vil være at give en midlertidig opholdstilladelse. Det er et meget bemærkelsesværdigt høringssvar, for det er ikke almindeligt, at Røde Kors går så klart ind og kommer med et politisk statement. Derfor er der ekstra grund til at lytte.

Samtidig har det jo været fremme adskillige gange, at Forsvarets Efterretningstjeneste vurderer, at situationen i store dele af Irak i dag er bor-

gerkrigs lignende. Man laver altså en aftale om mennesker, der har siddet i danske asylcentre i årevis, og den hjælp, man tilbyder dem, er lidt hjælp til efteruddannelse, hvoraf en del af det skal foregå i selve Irak, og derefter vil man sende dem tilbage til et land, som i stor grad er præget af borgerkrig.

Nuvel, så siger man: Det er kun nordirakerne, det handler om, og der er jo ikke så mange problemer for dem. Det har vi også anerkendt fra radikal side, men så må man da have et svar til alle de mange mennesker, der er fra Syd- og Mellemirak. De mennesker har man ikke noget reelt svar til. De eneste fremtidsudsigter, de har, er at sidde og blomstre videre i danske asylcentre, og det er ikke rimeligt.

Derfor håber jeg og forslagsstillerne, at vi kan få nogen til at stemme for det her forslag ved anden behandling, også nogen fra nogle af de partier, der ellers en bloc har sagt, at de vil stemme imod.

Formanden:

Tak til hr. Simon Emil Ammitzbøll. Så er det fru Irene Simonsen som ordfører.

Irene Simonsen (V):

Mange historier starter med: Der var engang. Og der var netop engang, hvor jeg i hvert fald respekterede De Radikale for en ting: at have tjek på retsordenen, at vide noget om hele det retspolitiske område og holde den retsorden, vi har i Danmark, i hævd.

De asylansøgere, der sidder som afviste asylansøgere i dag, har været igennem en individuel behandling, først hos Udlændingesservice, dernæst hos Flygtningenævnet, som er en domstolslignende instans. Alle sager er grundigt behandlet individuelt, og man har et asylgrundlag. De har fået et afslag. Alle menneskerettighedskonventioner er overholdt, også hvad angår asylsager, hvilket vil sige, at vi jo sådan set også lægger os op ad, hvad man gør i resten af Europa, og behandler sagerne fuldstændig ordentligt, individuelt, at vi har menneskerettighedskonventionerne indover, at vi har en uvildig instans indover, hvor der sidder en dommer for bordenden. De afgørelser er der visse partier, herunder også De Radikale, som ikke vil acceptere.

Ergo var der engang, det må jeg konstatere, da De Radikale også gik ind for retsorden, men det er åbenbart skredet, således at man synes, man som lovgivende og udøvende magt, i den

her henseende ministeren, kan sætte sig ud over den dømmende magt, nemlig en uvildig domstolslignende instans. Det er virkelig et skred. Det er også både at blæse og have mel i munden. For hvad er det egentlig, man vil stå for?

Det er jo ikke, fordi jeg siger, at de afviste asylansøgers situation er nem og enkel. Det er den ikke. Jeg synes også, de har siddet i alt for mange år på centrene, men de er dog blevet ordentligt behandlet, når vi sammenligner med andre lande. Vi så jo for nylig, da udvalget var ude at besøge centrene, hvor det var svært for De Radikale at komme med postulater om, hvor dårligt de bor, hvor dårligt de bliver behandlet. Vi så jo selv, da vi kom derud og ind på de værelser, de bor i, at det i denne regeringsperiode er blevet under sådan nogle forhold, at der var nogen, der sagde: Det her ligner en ferielejlighed, man bor i under et weekendophold.

Kl. 13.15

De Radikale har hele tiden blæst historier op, som intet har på sig. Der har aldrig været så mange forbedringer for asylansøgere, som der har været i den her regeringsperiode, og der har heller aldrig været brugt så mange penge på at sikre, at vi gør det her humant, vi gør det ordentligt, vi gør det menneskeligt.

Men vi må også respektere, at når de her sager er behandlet individuelt, og der er et afslag på asyl, er det altså, fordi der nu er et sigte at gå efter, og det er en tilbagevenden til hjemlandet. Ud over det, regeringen har gjort for alle asylansøgere, gør den faktisk noget ekstraordinært. Den bruger ekstra penge på det og sørger for, at vi kan sende dem hjem på en human og også på en ordentlig menneskelig måde og med et ordentligt tidsperspektiv.

Så sagde hr. Simon Emil Ammitzbøll her fra talerstolen før, at vi siger, det kun handler om nordirakerne. Nej, det har vi ikke sagt. Hr. Simon Emil Ammitzbøll ved også udmærket godt, at der står noget helt andet i lovforslaget, men at man af praktiske grunde selvfølgelig starter med den gruppe, der umiddelbart burde have været hjemme for lang tid siden, fordi mulighederne altså er der og har været der i meget lang tid.

Det betyder jo ikke, at de andre ikke også skal hjem. Det skal de selvfølgelig. Hverken regeringspartierne eller oppositionspartierne kan jo sige med sikkerhed, at der om ½ år eller ¾ år ikke er områder i Syd- og Centralirak, som man nemt kan repatriere til. Regeringen tager endda ansvaret så alvorligt med hensyn til tilbagesen-

delserne, at den kobler det med nærområde-hjælp, således at vi, samtidig med at vi hjælper dem, der skal hjem fra Danmark, ordentligt hjem, også hjælper internt fordrevne.

Der har aldrig nogen sinde i historien i dette Folketing været en regering, der har gjort så meget for asylansøgerne, og jeg må indrømme, at jeg nødig vil stille mig op som sur og vred og gal, for jeg synes jo, jeg har mange herlige kollegaer herinde, men der er godt nok nogle, som kan blæse noget op, der intet har på sig.

Formanden:

Der er en række korte bemærkninger til ordføreren, men de foregår her fra Folketingets talerstol, så ordføreren bedes gå ned. Først er det hr. Morten Østergaard.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Hvis ikke det her var sådan et alvorligt emne, ville jeg ikke kunne lade være med at smile lidt af fru Irene Simonsens indlæg. Det er jo sådan, og det ved alle, der har fulgt den her debat, at det, som regeringen har gjort, har været at tage et lille skridt, hver gang vi andre har foreslået en løsning på problemet. Der var en forespørgselsdebat, der blev rejst efter lang tids kritik, og så bevilgede man en slat penge. Efterfølgende har man så taget et lille skridt igen og igen, derfor må man sige, at det altså er kontrafaktisk historieskrivning, som fru Irene Simonsen har gang i.

Det, jeg godt kunne tænke mig at spørge fru Irene Simonsen om, er, om det her med store stignende sundhedsudgifter og selvmordsforsøg og andre ting, som vi oplever fra asylcentre, hvor folk er inaktive og passive gennem lang tid, altså hvor de simpelt hen bliver syge af at opholde sig i centrene, hvad alle er enige om, herunder også dem, der driver centrene, ikke fordi centrene ser ud, som de gør, men fordi det er ventetiden og passiviteten, der er problemet, også er noget, som vi i Det Radikale Venstre har drømt til lejligheden? Er det tal, vi har opdigtet, eller er det sådan, at fru Irene Simonsen også mener, at Røde Kors er på helt galt spor?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det er helt fint, at hr. Morten Østergaard forsøger at tage æren på vegne af oppositionen i for-

bindelse med, at der er sket nogle ting. Det er bare ingenlunde tilfældet.

Der er et andet emne, jeg kan nævne, hvor der virkelig er sket noget i forhold til, hvordan det foregik før 2001. Lad os blot tage gennemsnitssagsbehandlingstiden for asylansøgningsprocedure, som er betydelig nedsat i den her regerings periode. Det gik kun én vej før, hvor folk nemlig sad i det uvisse i meget længere tid.

Nu er der nogle, der sidder der i for lang tid, det er jeg enig i. De sidder der i for lang tid, fordi de ikke accepterer den afgørelse, der er faldet med de korte sagsbehandlingstider, vi har nu. Men jeg hører en væsentlig ændring i retorikken fra hr. Morten Østergaards side. Indtil for 1½-2 år siden sagde hr. Morten Østergaard, at det var forholdene på centrene, der gjorde, at de blev syge. Det er det nu pludselig ikke mere, efter hr. Morten Østergaard har besøgt dem. Nu er det ventetiden.

Kl. 13.20

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg er glad for fru Irene Simonsens erkendelse af, at man bliver syg af den lange opholdstid i centrene. For det efterlader os jo med det helt centrale spørgsmål, som man rundtomkring i Europa er i fuld gang med at løse og svare på: Hvor lang tid kan man sidde i et asylcenter? Hvor mange år kan man have et liv i et dansk asylcenter? Det er det svar, som fru Irene Simonsen ikke er i stand til at give.

Måske er det ikke, fordi fru Irene Simonsen inderst inde ikke har en holdning til det, men fordi man har giftet sig, som man har, med resten af regeringen og med Dansk Folkeparti, som er fuldstændig ligeglad med, at de mennesker bliver syge af deres passivitet.

Sagt til fru Irene Simonsen: Hvis man stemmer nej til det her forslag, er man nødt til at give svaret på, hvor længe de kan sidde i et dansk asylcenter. Kan man have et helt barneliv der, som der indtil nu er nogle der har haft, født i et asylcenter, nu på vej til at være klar til skolegang? Kan man have et helt barneliv, 18 år, 20 år, et helt liv i et dansk asylcenter, hvis forholdene i Irak ikke bliver bedre? Det er det svar, som fru Irene Simonsen stadig væk skylder os, selv om dette er andenbehandlingen af det her forslag og fru Irene Simonsen også fik chancen for at svare ved førstebehandlingen.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg gentager gerne, hvad jeg i øvrigt altid har sagt: Det er ikke godt at sidde lang tid i et asylcenter. Men det er en sag, der er afgjort. Regeringen har nemlig taget nogle gode initiativer løbende, og der har været løbende forbedring af repatrieringshjælpen.

Der er ikke et perspektiv for de afviste asylansøgere i at blive i Danmark. Deres sag er afgjort. Den er afgjort i sidste instans, det er en uvildig instans, en domstolslignende instans, hvilket vil svare til, at vi, hvis vi giver dem en midlertidig opholdstilladelse, vil negligere, hvad en uvildig instans har besluttet og har taget stilling til og har behandlet ordentligt og individuelt.

Tværtimod gør vi det med et andet perspektiv for øje. Vi respekterer nemlig de afgørelser, der er faldet; vi ved, at sagerne er behandlet ordentligt; og så vil vi hjælpe dem hjem bedst muligt. Repatrieringshjælpen er løbende blevet sat op, og den personlige vejledning er løbende blevet forbedret hele vejen igennem. Og i dag skal vi andenbehandle et forslag, som giver yderligere hjælp til det her.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det var forholdsvis fantastisk at høre, hvordan fru Irene Simonsen kunne betegne de afviste irakiske asylansøgers situation, altså sammenligne den med et ophold i ferielejligheder. Jeg kunne egentlig godt tænke mig bare at stille et fuldstændig enkelt spørgsmål til fru Irene Simonsen: Mener fru Irene Simonsen, at den måde, de afviste irakiske asylansøgere har det på i dag, er tilfredsstillende eller ikke tilfredsstillende?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Nu var det faktisk ikke mig, der sammenlignede med ferielejligheder. Jeg refererede bare til, hvad Politiken har skrevet i en artikel, efter at udvalget besøgte centeret. Det var nemlig dem, der sammenlignede det med ferielejligheder. Det lovforslag, L 218, vi skal behandle her i salen om lidt, går jo også ud på, at man giver en individuel, ordentlig og sober vejledning, coaching – man kan kalde det, hvad man vil i de her moderne tider – til de afviste asylansøgere på et personligt og individuelt metodeplan, så de får tid, rum og ordentlige og personlige vejledere til at hjælpe sig med at få et nyt perspektiv.

Jeg har før fra talerstolen fortalt historien om, hvorfor jeg godt kan forstå de afviste asylansøgere, når jeg sætter mig ind i deres situation. De er rejst hertil, og de har haft en livsdrøm om at komme til Danmark og leve deres fremtid her. De nægter at acceptere den afgørelse, der er faldet, men bevarer deres fremtidsperspektiv på Danmark. Derfor er vi nødt til at gøre det her endnu bedre, så de kan se perspektivet hjemme.

Kl. 13.25

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det første problem er, at fru Irene Simonsen ikke svarer på det, jeg spørger om. Har de afviste irakiske asylansøgere det tilfredsstillende i de danske asylcentre i dag, ja eller nej? Det andet problem er, at fru Irene Simonsen henviser til et lovforslag, som fru Irene Simonsen udmærket godt ved ikke har nogen som helst betydning for det store flertal af de mennesker, vi snakker om, som ikke kan vende tilbage, og som ikke vil vende tilbage til et borgerkrigshærgt Midt- og Sydirak, simpelt hen fordi det er for farligt. Det ved fru Irene Simonsen godt, og hun ved også udmærket godt, at der ingen mulighed er for at tvinge de her mennesker til at vende tilbage til det land.

Så fru Irene Simonsens løsning er ikke en løsning for de mennesker. Det kan godt være, at det er en løsning for regeringens image, men det løser bare ikke problemet for de afviste irakiske asylansøgere.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

De afviste asylansøgere er i en situation, hvor de ikke vil respektere den afgørelse, der er faldet, og så har vi en regering og et flertal i det her Folketing, der har sørget for, at de har de absolut bedste vilkår, under de forhold hvor de er, hvor de ikke vil acceptere afgørelsen, der er faldet. Forholdene er bedre, end man ser mange andre steder rundt omkring i verden, meget bedre.

Så kan vi jo vende tilbage til den diskussion, vi også havde forleden her i salen om Irak. Irak er ikke ét stort land, som ser ens ud, lige meget hvor man bevæger sig hen i Irak. Irak består af mange forskellige regioner, områder og landsbyer, og der er altså ikke en borgerkrigslignende situation over det hele, og der er mulighed for en tilbagevenden. Mange er allerede vendt hjem.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det var noget af en svada, fru Irene Simonsen fyrede af for at prøve at tale uden om den egentlige problemstilling, nemlig hvordan vi kan hjælpe de afviste irakiske asylansøgere. En enkelt ting fik mig dog på talerstolen, og det var, at fru Simonsen sagde, at det var brud på radikale retsprincipper, og hvad ved jeg. Jeg kunne godt tænke mig at læse lidt op af en kronik fra den 27. marts i Berlingske Tidende, skrevet af Venstres retsordfører. Hun skriver:

Ikke desto mindre bør enhver kunne indse, at det er uholdbart, at f.eks. irakere er her på 8. og 9. år og måske har født børn her, børn, der snart kommer i den skolepligtige alder og senere skal have en uddannelse. Hvor længe skal man egentlig fastholde asylansøgere i en lejrtilværelse?

Og hun tilføjer:

Vi må drøfte, hvad Danmark kan være bekendt set ud fra et humanitært synspunkt. Menneskelivet kan ikke sættes på paragraffer, og jeg mener ikke, at det er nødvendigt at ride principperne så konsekvent, at nægtelse af opholdstilladelse altid skal indebære, at asylansøgere begrænses til at leve i asylejrene 10, 15 og 20 år.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Om lige præcis den kronik, hr. Simon Emil Ammitzbøll henviser til, og som fru Birthe Rønn Hornbech har skrevet, må man jo sige: 90 pct. af kronikken bruger en af de meget dygtige jurister, vi har i dette Ting, på netop at argumentere for, hvorfor det ikke kan være anderledes, end det er; at der netop er faldet en afgørelse, og at den skal respekteres.

Så er det ganske rigtigt, at fru Birthe Rønn Hornbech også bruger 10 pct. på at sige, at det her er svært. Det er også menneskeligt svært. Jeg har ikke sagt, at det her ikke er menneskeligt svært, jeg har faktisk sagt det modsatte. Derfor skal vi også hjælpe dem, men med sigte på den afgørelse, der er truffet, nemlig at de skal hjem, og at de kan komme hjem. Mange er allerede rejst, men det skal foregå på en ordentlig og human måde.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Det er da morsomt, at fru Irene Simonsen ikke tog afstand fra synspunktet om, at der skulle være en grænse for, hvor lang tid mennesker

kan sidde i et asylcenter, når det bliver rejst af hendes egen retsordfører, mens det er et dybt retspolitisk problem, når det bliver rejst af Det Radikale Venstre. Det taler vel nærmest for sig selv.

Kl. 13.30

Så må jeg bare tilføje en enkelt ting, nemlig at de her mennesker bor i de her lejre, og dem vil vi gerne have ud af de her centre eller lejre, eller hvad vi skal kalde dem. Fru Irene Simonsen har jo overhovedet ikke svaret på, hvilken hjælp Venstre vil give de folk fra Syd- og Mellemirak. Det svæver fuldstændig i det uvisse.

Fru Irene Simonsen har overhovedet ikke forholdt sig til, at det her forslag ikke handler om at gøre noget ved en afgørelse. Det her forslag er om at ændre det lovgrundlag, der er, så vi kan få et retsgrundlag for, at vi kan behandle folk ordentligt. Det vil man ikke forholde sig til, og det er meget ærgerligt.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jamen det er det, Det Radikale Venstre går efter. De har bare svært ved selv at sige ordet, da de godt ved, at det ude hos mange vælgere klinger forkert, fordi man kan huske palæstinenserlov og andet. Ordet mangler bare at blive sagt. Det er en særlov, man vil have, og på den måde vil man underkende det system og den retsorden, vi har i det danske samfund. Men sig dog særlov, så vi ved, hvad det handler om, og så har vælgeren og borgeren i landet reelt også en mulighed for at kunne tage afstand og sætte sig ordentligt ind i det.

Jeg vil slet ikke sætte nogen som helst grænse på. Nu svarer jeg helt klokkeklart hr. Simon Emil Ammitzbøll på det, han har efterspurgt: Der er ingen grænse for, hvor lang tid man kan sidde i et asylcenter, og det skal der heller ikke være. Man skal respektere de afgørelser, der er.

Det betyder ikke, at vi ikke kan sætte den rigtige hjælp ind på en ordentlig måde og på en personlig, individuel måde for at hjælpe dem til en ordentlig repatriering, hvor man samtidig respekterer den retsorden, vi har i det her land.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Somme tider skal man jo høre meget her i Folketingssalen, også meget sludder. Jeg vil gerne bede fru Irene Simonsen komme herop og sige, at det forslag, som vi nu behandler, ikke er en særlov, for det respekterer afgørelsen fra Flygt-

ningenævnet og Udlændingesservice. Hvis hun ikke siger ja til det, så misinformerer hun jo fuldstændig offentligheden.

Forslaget bygger på, at man laver en særlig midlertidig opholdstilladelse til afviste asylansøgere. Det er sådan set ideen, men inden for den eksisterende lovramme. Det kan man bestemt godt sige er en minimal løsning, og derfor er jeg også forundret over, at et enigt Folketing ikke kan vedtage det, men det er jo det, der er realiteten. Det er det ene, jeg vil spørge fru Irene Simonsen om.

Det andet er: Betyder FN's Højkommissariats anbefalinger slet ikke noget? Det har jo anbefalet alle lande i Europa enten at lave en ordning som denne eller en reel midlertidig opholdstilladelse.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Hvis man får bevilget asyl i Danmark, fordi man er individuelt forfulgt, så får man et asylgrundlag, det vil sige asyl i Danmark for 7 år. Hvis der inden for de 7 år bliver fred og mulighed for tilbagevenden, eller der bliver en anden situation, så man ikke er individuelt forfulgt, så skal man rejse hjem. Først efter 7 år får man en varig opholdstilladelse til at blive i Danmark, vel at mærke hvis man opfylder forskellige kriterier.

Jeg har svært ved at se forskellen på, hvad et midlertidigt ophold er i forhold til asyl. Det, man vil gøre med det her midlertidige ophold, er jo netop at sige, at alle de, som ikke fik et asyl, alligevel skal have det.

Kl. 13.35

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Det kan da godt være, at fru Irene Simonsen har svært ved at se det, men det er ikke desto mindre noget andet, der står i lovforslaget, end det, fru Irene Simonsen fortolker det som. Jeg kan da godt have det sådan, at det måske er et minimalt forslag, og det kunne godt være, at vi skulle gå videre i retning af det, som fru Irene Simonsen kritiserer os for at forslaget indeholder. Men det er faktisk ikke det, som regeringen nu tager afstand fra. Det, fru Irene Simonsen har sagt fra tallerstolen, er simpelt hen sludder og vrøvl. Tak for det.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Sagt til hr. Steen Gade: Vi er jo politisk dybt uenige om det her emne. Det er reelt det, det

handler om. Men jeg har svært ved at se forskellen. Der står: midlertidig opholdstilladelse, men man kan have fået nej til asyl. Bare ordet asyl i sig selv betyder et midlertidigt ophold; man er i eksil, indtil man kan komme hjem igen. Så jeg har svært ved at se forskellen.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg har et spørgsmål til fru Irene Simonsen, men jeg vil godt sige, at det er foranlediget af, at det, De Radikale er i gang med nu, er rent politisk plattenslageri. Jeg synes, at hr. Morten Østergaard skulle skamme sig. Det er simpelt hen at slå plat på menneskelige lidelser, på nogle afviste asylansøgere, hvis skæbne i grunden ikke rager De Radikale, men kan bruges som kanonføde imod regeringen og Dansk Folkeparti. Og så skal man oven i købet høre sådan noget med, at det er Dansk Folkepartis skyld, at der ikke sker noget i lejrene.

Da vi tre partier havde forberedt L 218, var vi enige om, at nu kom vi med et lovforslag, ingen kunne have noget imod. Vi havde ikke taget højde for De Radikales opfindsomhed.

Må jeg stille følgende spørgsmål til fru Irene Simonsen: Er det rigtigt, at Dansk Folkeparti har været aktivt engageret i ikke bare at få disse asylansøgere hjem på en ordentlig måde, så de havde arbejde, så de havde boliger, så de havde skolegang, når de kom hjem, men at vi også har været aktivt interesseret i at hjælpe hele regionen, og at vi har været aktivt interesseret i bl.a. at hjælpe internt fordrevne?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jamen det kan jeg fuldstændig bekræfte. Jeg kan da sådan set på vegne af oppositionen ærgre mig, fordi de nu går glip af at have indflydelse på et humant og godt stykke arbejde, der skal gøres for det enkelte menneske, der skal repatrieres på en god og human måde. Det må være ærgerligt ikke at have indflydelse på det. Det er måske i virkeligheden derfor, at oppositionen er sådan i bakgear nu, for de ærgrer sig over, at de ikke var mere velvillige fra starten.

Formanden:

Tak til fru Irene Simonsen. Så er det hr. Steen Gade som ordfører.

Steen Gade (SF):

Jeg synes faktisk, at det burde have været sådan, at et enigt Folketing – måske undtagen Dansk Folkeparti – ville have stemt for i hvert fald det her forslag, hvis vi havde normale tilstande i det her land. Så ville vi have kunnet sige, at vi også tog anbefalingerne fra UNHCR, altså FN's Flygtningehøjkommissariat, fra juletid alvorligt. Vi og fru Irene Simonsen kunne have sagt: Vi fastholder de regler, vi har i det danske Folketing om Flygtningenævns og afgørelser, men vi opfører os human. Det er jo det, der står i det her forslag. Det er et slags minimalistisk forslag, som burde have fået alle Venstremænd, alle konservative og alle andre i det her Folketing til at stemme ja til forslaget.

Jeg skal sige helt ærligt, at vi i SF da tænkte lidt over, om det her forslag var lidt for minimalistisk, og at vi måske skulle have gået lidt videre, fordi vi så for alvor havde opfyldt UNHCR's anbefalinger. Men det valgte de partier, der foreslog det, altså ikke. Og hvorfor valgte vi det ikke? Det var, fordi vi mente, at det da burde være en selvfølge, at både regeringspartier og Socialdemokratiet kunne stemme for sådan et forslag her.

Kl. 13.40

Jeg diskuterer ikke alle de andre forslag, vi har på dagsordenen i dag. Jeg vil diskutere det her, for jeg synes faktisk, det er en trist dag i Danmark, når man ikke bare kan vedtage det her. Specielt er det trist nu, hvor der er grøde i den politiske situation med et nyt parti og en række mennesker også på den borgerlige front, som siger, at vi har en ikkehuman flygtningepolitik, at vi så ikke i dag kunne se det manifesteret i en afstemning, hvor vi i det mindste fik det her vedtaget.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg tror ikke, jeg røber for meget ved at sige, at jeg ofte har mange – synes jeg selv – gode samtaler med hr. Steen Gade som kollega. Jeg respekterer hr. Steen Gade utrolig dybt og meget for den store internationale viden, han har tilegnet sig igennem mange år og mange års rejserier rundt om i verden.

Derfor kunne godt tænke mig at høre hr. Steen Gade fra den her talerstol fortælle lidt om landet Irak. Hvad er Irak, er det en stor krigszone? Er der borgerkrig i hele Irak? Er det sådan en homogen sammensætning, der bare er fyldt med konflikter, eller ser Irak anderledes og for-

skellig ud afhængigt af regioner, landsbyer og områder?

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg skal bestemt svare fru Irene Simonsen på spørgsmålet.

Irak er bestemt ikke et homogent område. I FN's Flygtningekommissariats vurderinger af situationen deler man jo op i Syd-, Central- og Nordirak, og man har forskellige måder at udtrykke det på. Det korte af det lange er, at UNHCR's sidste redegørelse faktisk anbefalede lande i Europa at indføre en eller anden slags midlertidig opholdstilladelse for folk fra hele Irak. Men man skelnede i vurderingen af, hvor alvorlige problemerne var, mellem Nordirak og så det centrale og det sydlige Irak.

Fru Irene Simonsen kommenterede så ikke det, som jo er min hovedpointe her: Hvorfor i alverden er det, at Venstre og i virkeligheden nærmest et enigt Folketing ikke kan vedtage det her?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det er fuldstændig rigtigt, at UNHCR sådan rimelig generaliserende i sine rapporter deler det op i Syd-, Central-, og Nordirak. Kunne det tænkes, vil jeg spørge hr. Steen Gade, at vi, hvis vi blandt de regioner – de syd-, central- og nordirakiske regioner – tager Nordirak, kan blive enige om, at der ikke er de store uroligheder der? Det største problem, Nordirak har haft i historien, har været Saddam Hussein og hans massakrer i det område. Det tror jeg også hr. Steen Gade vil give mig ret i.

Kunne det tænkes, at der også i Syd- og Centralirak er områder, man kan repatriere til, da vi jo nu også ved, at der rent faktisk allerede er mange, der er repatrieret til de områder, men måske ikke lige i centrum af Basra og Bagdad?

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg synes, virkelig fru Irene Simonsen begår en fejl, når hun siger, at der ikke er problemer i Nordirak. Der er masser af problemer i Nordirak. Der bliver sprængt vej bomber, og der sker masser af meget ubehagelige ting i Nordirak.

Kl. 13.45

Det er faktisk også sådan, at en del af de internt fordrevne – hvor vi jo ved, at omkring 4 millioner mennesker er flygtet fra Irak i de sid-

ste 1-2 år, altså næsten lige så mange, som bor i Danmark – som altså er flygtet rundt i Irak, faktisk er flyttet nordpå. Det vil sige, at der er utallige problemer også i Nordirak. Det er jo derfor, FN's Flygtningehøjkommissariat ikke anbefaler, at man skal flytte nogen tilbage til nogen dele af Irak.

Jeg er også uenig i det, som fru Irene Simonsen siger om, at man bare kan repatriere til andre steder i Irak. Det er imod FN's anbefalinger, og jeg synes faktisk, det er vigtigt, at vi følger FN's anbefalinger.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Når hr. Steen Gade fuldstændig rigtigt fastslår, at der er mange internt fordrevne i Nordirak, er det jo netop et godt eksempel på, at Nordirak er et land, man flygter til, og ikke et land, man flygter fra, fordi der er fuldstændig fred.

Men i øvrigt er det her jo virkelig en dyrkelse af fjendebilleder. Hvis ikke det var for det onde Dansk Folkeparti, som helst vil have alle asylansøgere dyppet i kogende tjære, så ville de pæne mennesker i Venstre og De Konservative selvfølgelig stemme for dette minimalistiske beslutningsforslag.

Hvis jeg så skal prøve kort at ridse op, hvad minimalismen er i det beslutningsforslag, er det altså, at hvis man bliver accepteret som flygtning af flygtningemyndighederne, så får man opholdstilladelse, og så bliver man integreret; hvis man bliver afvist, skal man også have opholdstilladelse, og så skal man også integreres.

Jeg mangler kun en eneste ting i det minimalistiske beslutningsforslag. Det er: Hvorfor ikke også lige tage med, at de myndigheder, der skal afgøre, om man er berettiget til asyl, fyrer vi, altså Udlændingetjeneste og Flygtningestyrelsen? Hvad skal vi da med dem? De gør jo ingen forskel.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Forslaget bygger rent faktisk på afgørelserne truffet i Flygtningestyrelsen. Det er bare til hr. Jesper Langballe's oplysning.

Jeg vil så sige: Nej, jeg dyrker sådan set ikke fjendebilleder, for egentlig synes jeg også, at Dansk Folkeparti kunne have stemt for det, altså helt ærligt. Men jeg ved godt, at Dansk Folkeparti ikke på nogen måde ønsker at give udtryk for, at man godt kan se, at der er en særlig situation med folk, der i årevis har boet i flygtninge-

lejre i det her land; med mennesker, som på mange måder er ødelagte af at have været her, og som virkelig trænger til en anden fremtidsudsigt end den, de har her.

Det ønsker Dansk Folkeparti ikke at signalere, men det skulle jo ikke være et problem, al den stund vi her snakker om under 1.000 mennesker. Hvis vi snakker Irak, så snakker vi omkring 500 mennesker. Det er jo hverken et problem for samfundet, økonomien eller Folketinget at vedtage det her.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg er sandelig glad for, og jeg vil næsten sige rørt over at være kommet med på hr. Steen Gades liste over pæne mennesker, der kunne tænkes at stemme for det her forslag.

Nu siger hr. Steen Gade så, at de, der er tale om, er dem, der har været her i årevis. Det er ikke sådan nogle, der lige er blevet afvist, men det er dem, der har været her i årevis. Det vil sige, at opskriften for afviste asylansøgere altså vil være den, at man bare skal bide sig fast, at man bare skal nægte at rejse hjem. Man skal bare blive her i årevis, og så på et tidspunkt får man den eftertragtede opholdstilladelse, som man kom til Danmark for at få. Jeg synes, det er interessant.

Kl. 13.50

Må jeg spørge hr. Steen Gade: Ville han godt lægge billet ind på at være den integrationsminister, som skulle ud til alle disse mennesker, som har fået opholdstilladelse, er blevet integreret, og så med en eller anden nihalet kat drive dem sammen i en stor flok og sende dem hjem, efter at de er groet fast i deres lokalområder? Synes hr. Steen Gade, at det vil være særlig human?

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg vil da med glæde være integrationsminister. Jeg vil ikke gå rundt med en nihalet kat, og jeg vil ikke drive nogen sammen.

Men jeg har altså det syn, at de menneskers situation vil være bedre, hvis de skal flytte hjem til Irak – hvor både FN's Højkommissariat har anbefalet det og de irakiske myndigheder siger god for det – hvis de har boet i et lokalsamfund. Hvis de har arbejdet, hvis de har fået deres familier til at fungere, hvis de har fået deres medicinforbrug sat ned, hvis de har haft mindre brug for at gå til psykiater, så mener jeg, at de vil have

det langt bedre, når de i givet fald skulle tvangs- hjemsendes, hvis det bliver resultatet.

Formanden:

Tak til hr. Steen Gade. Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr som ordfører.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Hver gang jeg hører hr. Jesper Langballe fra den her talerstol, så bekræfter ham mig egentlig i, at han har fuldstændig ret. Han er det fødte fjendebillede. For det er jo fuldstændig rigtigt, at det her i virkeligheden afspejler en politisk uenighed i Folketinget i forhold til, om vi behandler flygtninge som mennesker, eller, når vi ser det ud fra regeringens synspunkt, behandler flygtninge som politiske objekter, som man bare så vidt muligt skal undgå at få ind i landet, og som, i den udstrækning de er kommet til landet, skal sendes hjem igen.

Det er jo voldsomt imponerende, at vi har at gøre med en repræsentant for et regeringsparti, som i den grad optræder som en kloge åge, i forhold til hvordan situationen ser ud i Irak. Hvis vi nu tager udgangspunkt i, hvad vi ved, og ikke i, hvad fru Irene Simonsen tror, så ved vi, at Irak i dag er præget af, at 4 millioner af Iraks befolkning er flygtet, enten som internt fordrevne i Irak eller, det store flertal, til de fattige nabolande med Syrien som den største aftager af disse flygtninge. 4 millioner ud af en befolkning på 26 millioner, næsten en fjerdedel af Iraks befolkning, er flygtet.

I Danmark befinder 565 af disse flygtninge sig. Det forslag, vi behandler i dag, går ud på, at vi skal behandle de 565 mennesker ordentligt, og at vi skal behandle dem bedre, end de bliver behandlet i dag. Det er et forslag om at give dem bare en anelse tryghed, efter at mange af dem har befundet sig i et asylcenter i 5, 6, 7, 8, 9 og 10 år; at de skal behandles bare en anelse bedre. Ikke engang det vil regeringen være med til.

Regeringen har derimod fremsat et forslag, som har et eneste mål, nemlig at få disse mennesker sendt hjem til et land, hvor det for flertallets vedkommende handler om områder, der er i borgerkrigstilstand. Det er ikke noget, jeg har fundet på, ikke noget, forslagsstillerne har fundet på, men noget, som er konstateret både herhjemme af efterretningstjenesten og i de rapporter, der er kommet fra FN's Flygtningehøjkommissariat, UNHCR. UNHCR opfordrer alle lande til at give mennesker fra Midt- og Sydtrak asyl eller en anden form for ophold. Det, vi fore-

slår med det her forslag, er at give de mennesker en tryghed gennem en midlertidig opholdstilladelse.

Når fru Irene Simonsen så siger, at det er i modstrid med almindelig retsorden, taler hun jo imod bedre vidende. Der er ikke en eneste sætning i det her forslag, der sætter spørgsmålstejn ved, at vi har et Flygtningenævns, der afgør spørgsmålet om, hvorvidt folk får asyl eller ej. Den diskussion kan vi tage en anden gang, for retssikkerheden for asylansøgere er under al kritik, men det er ikke det, det her forslag går ud på.

KI. 13.55

Så hvis det virkelig var sådan, at regeringen og Dansk Folkeparti, og i denne sammenhæng i øvrigt også Socialdemokraterne, var interesseret i at forbedre forholdene for de afviste irakiske asylansøgere i Danmark, de 565 mennesker ud af en flygtningestrøm på 4 millioner, så ville man stemme for det forslag. Man vil altså hellere være et fjendebillede, som vi andre kan betragte som vores direkte politiske modstandere.

Formanden:

Tak til hr. Jørgen Arbo-Bæhr. Så er det hr. Simon Emil Ammitzbøll som ordfører i anden omgang.

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg vil da gerne takke for en god debat, om end den ikke flyttede så meget i forhold til førstebehandling.

Fakta er, at Mellemøsten står i sin største flygtningekatastrofe siden 1948. Der er 2 millioner fordrevne internt i Irak og 2 millioner flygtninge uden for Irak. Og så tillader Dansk Folkepartis ordfører, hr. Jesper Langballe, sig alligevel at sige, at Det Radikale Venstre dybest set er fuldstændig ligeglad med de mennesker, det handler om. Det er jo helt utroligt.

Det, der står tilbage, er, at der er flere modeller, man kan vælge for at finde en løsning på det her problem. Det Radikale Venstre, SF og Enhedslisten er kommet med et løsningsforslag, hvor vi giver midlertidig opholdstilladelse til afviste asylansøgere som de irakiske, indtil der er mulighed for, at de kan vende tilbage til deres hjemland.

Det, der så kalder mig op i anden runde, på trods af at der ikke har været så meget udvikling i diskussionen, er fru Irene Simonsens påstande om, at der skulle være tale om en særlov. Jeg er lige ved at sige, at det ikke er særlig langt, afsnittet i håndbog for folketingsmedlemmer om,

hvad der definerer, om det her er en særlov eller ej. Der er ikke tale om en særlov, der er tale om en lille justering af en allerede gældende paragraf i udlændingeloven, og sådan laver man altså ikke en særlov. Denne lov gælder eksempelvis ikke alene for irakerne, den gælder eksempelvis ikke alene for kosovarer, eller hvad ved jeg. Den gælder alle, der kommer i den situation, der er beskrevet, nemlig at de får afslag på asyl i halvandet år, oplyser deres sag så meget, de kan, og derefter ikke kan tage tilbage, fordi der enten ikke er en hjemsendelsesaftale med de relevante myndigheder, eller fordi UNHCR, FN's Flygtningehøjkommissariat, siger, at det ikke er forsvarligt.

Så der er på ingen måde tale om en særlov. Nu skal vi senere i dag behandle L 218, der også omhandler afviste asylansøgere, og så er jeg spændt på, om fru Irene Simonsen på det tidspunkt vil påstå, at regeringen fremsætter et forslag om en særlov, for det er særlov i samme klasse, som dette forslag er. Hverken L 218 eller det pågældende beslutningsforslag her er nemlig en særlov.

Fru Irene Simonsen aner ganske enkelt ikke, hvad hun taler om, når hun påstår, at det skulle være tilfældet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 19 (RV, SF og EL) stemte for, 91 (V, S, DF, KF og Leif Mikkelsen (UFG)) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 88:

Forslag til folketingsbeslutning om, at børn højst må tilbringe 6 måneder i et dansk asylcenter.

Af Morten Østergaard (RV), Steen Gade (SF) og Jørgen Arbo-Bæhr (EL) m.fl.
(Fremsat 6/2 2007. Første behandling 2/3 2007. Betænkning 10/5 2007).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kl. 14.00

Morten Østergaard (RV):

Til forskel fra det forslag, vi netop har debatteret, er det her en principbeslutning – en principbeslutning, man tager om, hvorvidt man synes, der bør være en øvre grænse for, hvor længe i det mindste børnefamilier kan opholde sig i et asylcenter.

Så er der nogle, der formentlig vil sige, som det blev sagt i den tidligere debat, at det er en særlov. Og der må man bare læse, hvad der står på tavlen bag ved mig, at det er en principbeslutning, der gælder alle børn, alle børnefamilier, der havner i den her situation, og dermed er der naturligvis ikke tale om et forslag, der på nogen måde kan betegnes som en særlov.

Så siger man, at det er at underminere en flygtningenævnsafgørelse, og der vil jeg gerne citere fru Birthe Rønn Hornbech, som har skrevet følgende i en kronik trykt i Berlingske Tiden, hvor hun siger:

»Det er en bevidst falsk sammenblanding at blive ved med at påstå, at bedre levevilkår for asylansøgere ville indebære, at der skal gives opholdstilladelse her og nu, og at dette ville være i strid med Flygtningenævnets afgørelse. Det er lodret forkert.«

Med andre ord: Det, som fru Irene Simonsen, som integrationsministeren, som hr. Jesper Langballe og andre fremfører, er ifølge fru Birthe Rønn Hornbech en bevidst falsk sammenblanding.

Det, vi taler om her, er hvilke vilkår vi vil byde de børn, som skæbnen har været så grum ved, at de skulle være børn af en afvist asylansøger. Hvor længe kan det gå? Hvor længe skal vi tilbyde dem et liv i et asylcenter? Det er det eneste, man tager stilling til. Det er på ingen måde en underminering af Flygtningenævnets afgørelse, det er blot, at man tager det politiske ansvar for, hvilke forhold de børn skal tilbydes i det danske samfund.

Og derfor må vi sige, at hvis ikke man er i stand til at stemme for det her forslag, så har man endegyldigt gjort det, som fru Irene Simonsen gjorde før, nemlig at sige, at det kan være 15, det kan være 20 år, at det kan være et helt liv, nogen skal leve i et asylcenter, at der ingen græn-